

βουρβουταρίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αρίζω, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 60.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρας βουρβουταρίζουν ὅς σὸ κιφάλι μ'. Κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τόπου: Τὸ κιφάλι μ' ἄσ' σὰ φτεῖρας βουρβουταρίζει.

βουρβούτι τό, ἀμάρτ. βουρβούτ' Α. Ρουμελ. (Καρ.)

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβούνα, ὁ ἰδ.

βουρβουτίζω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούτι.

Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ.: Τὰ φτεῖρά ἀπάνον μου βουρβουτίζουνε.

βουρβουτσουλζό τό, Γενοπ. Κόσμ. 210 βουρβουτσελζό Κωνπλ.

Λέξις πεποιημένη.

Ὀχλοβοή, ὀχλαγωγία.

Βουργαριά ἡ, Μακεδ. Βουλγαριά Μακεδ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βουλγαρία.

Ἡ χώρα τῶν Βουλγάρων καὶ κατὰ συνεκδοχὴν οἱ κάτοικοι αὐτῆς Βούργαροι.

βουργαρίζω Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος.

Προφέρω τὰς λέξεις κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν προφορὰν: Ὁ δεῖνα τὰ βουργαρίζει τὰ Ρωμαῖκα.

βουργάρικα ἐπίρρ. κοιν. βουργάρ'κα βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. Βουργάρικος.

Εἰς τὴν Βουλγαρικὴν γλῶσσαν, βουλγαριστί: Γράφει - μιλάει βουργάρικα.

Βουργάρικος ἐπίθ. κοιν. Βουργάρ'κος Θράκ. Βουργάρ'κους βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς Βούλγαρον κοιν.: Φρ. Βουργάρικο κεφάλι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου καὶ ἀνεπιδέκτου πολιτισμοῦ ἢ πείσμονος) Θράκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουργάρ'κο καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα κοιν.: Τὰ μιλάω - τὰ ξέρω τὰ Βουργάρικα.

βουργαρίτσα ἡ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) βουλγαρίτσα Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ίτσα.

1) Ἡ σίκαλις Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) 2) Τὸ πτηνὸν Βούργαρος 5, ὁ ἰδ.

βουργαρο - σύννηθ. βουργαρον - βόρ. ιδιόμ.

Θέμα τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ, σχηματίζονται ὀνόματα δηλοῦντα 1) τὴν ἐθνικότητα τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, οἷον: βουργαροδάσκαλος, βουργαρόπαππας κττ.

2) τὴν κυριότητα ἢ τὴν καταγωγὴν καὶ προέλευσιν, οἷον: βουργαροκόπαδο, βουργαρομηλέα κττ.

βουργαροδάσκαλος, ἰδ. βουργαρο - 1.

βουργαροκόπαδο, ἰδ. βουργαρο - 2.

βουργαρομηλέα ἡ, ἀμάρτ. βουργαρομ'λέα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος καὶ τοῦ οὐσ. μηλέα. Εἶδος μηλέας, ἡ ὁποία φέρει μῆλα μεγάλα καὶ ξινά.

βουργαρόπαππας, ἰδ. βουργαρο - 1.

βουργαροπούλλα ἡ, σύννηθ. βουργαρόπουλλο τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος καὶ τῆς καταλ. - πούλλα, - πουλλο, δι' ἣν ἰδ. - πουλλος.

Τέκνον θῆλυ ἢ ἄρρεν Βουλγάρου.

βουργαρόπουλλο τό, ἀμάρτ. βουργαρόπ'λλο Πελοπν. (Κόκκιν.) γουργαρόπ'λλο Πελοπν. (Κόκκιν. Λογγ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βούργαρος καὶ τοῦ οὐσ. πουλλί. Τὸ πτηνὸν Βούργαρος 5, ὁ ἰδ.

Βούργαρος ὁ, Βούλγαρος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Βούλγαρους Μακεδ. (Βέρ.) κ. ἀ. Βούργαρος σύννηθ. Βούργαρους βόρ. ιδιόμ. Βούργαρος Κύπρ. Βούλγαρης Πελοπν. (Σουδεν.) Βούργαρης Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ. ἀ. Βούργαρης Κύπρ. Βουργάρης Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ. ἀ. Βοργάρης Ἀττικ. Στερελλ. (Παρνασσ.) κ. ἀ. - Λεξ. Βλαστ. Γούργαρης Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Θηλ. Βουλγάρα σύννηθ. Βουργάρα σύννηθ. Γουργάρα Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόκκιν. Λογγ. Παππούλ. Συκεά Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. Χατζ.) Βουργαρίνα Κεφαλλ. Γουργαριά Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. Βούργαρος. Πβ. καὶ ΣΜενάρδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 48.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Βουλγαρίας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Φρ. Σὰν τὸν Βούργαρον ἢ ἐν' τέλει Βούργαρος (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπλήστου, ἀγροίκου, σκαιοῦ καὶ ἀφιλοξένου) Κύπρ. || Παροιμ.

Βούλγαρο ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδιακρίτου καὶ ὀχληροῦ εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις του) Βάρν.

Ὅταν τοῦ γουργουνοῦ ἡ τρίχα γίν' μετὰξ',
τότες κι ὁ Βούργαρος θὰ μάθῃ τὴν τάξ'

(ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου ἀνεπιδέκτου μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Εἶνι Βούλγαρους ἀνάλατους κι κρουμ'δουκέφαλους (μωρός, ἀνόητος) Βέρ. Ξέρ' ὁ Βούργαρης ποιὸ 'ν' τὸ κυδωνάτο; (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγροίκου μὴ δυναμένου νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀξίαν πράγματός τινος) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) || Ἄσμ.

Πᾶρ' τα, Γουργάρα, μὲ βραδεῖα νὰ κοιμηθοῦμ' ἀδάμα Κεφαλλ.

Ὁ νεὸς ἀποκοιμήθηκε τοῦ Γουργαριάς τὸ ἀράλες
καὶ τὸ πρῶι σηκώθηκε σὰ μῆλο μαραμμένο

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. (κατ' ἀρχὰς σκωπτικὸν παρων.) ὑπὸ τὸν τύπ. Βούλγαρης Κέρκ. Παξ. Βούργαρης Σῦρ. Βούργαλης Χίος, ὡς παρων. Γούργαρης Πελοπν. (Καλάβρυτ.), ὡς τοπων. Βούργαρης Θεσσ. (Ἐλασσ.) τῶν Βουργάρω Σίφν. Βούργαρο Στερελλ. (Δεσφ.) Βουργάρο Κρήτ. Βουργαρίνα Κεφαλλ. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροίκος, βάρβαρος, ἀπολίτιστος ἢ ἰσχυρογνώμων, πείσμων) σύννηθ.

2) Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Βασαρ.) 3) Θηλ. Βουργάρα ἢ Γουργάρα, ἡ χλωρὰ μαύρη Κορινθιακὴ σταφὶς Κεφαλλ. 4) Θηλ. Γουργάρα, εἶδος θαλασσίου ὀστράκου Πελοπν. (Συκεά Κορινθ.) 5) Ὑπὸ τοὺς τύπ. Βούργαρος, Βουργάρης, Βοργάρης, Βουλγάρα, Βουργάρα καὶ Γουργάρα τὸ πτηνὸν μελισσοουργὸς ἢ μελισσοφάγος (megops apiaster) Ἀττικ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πελοπν. (Κόκ-

